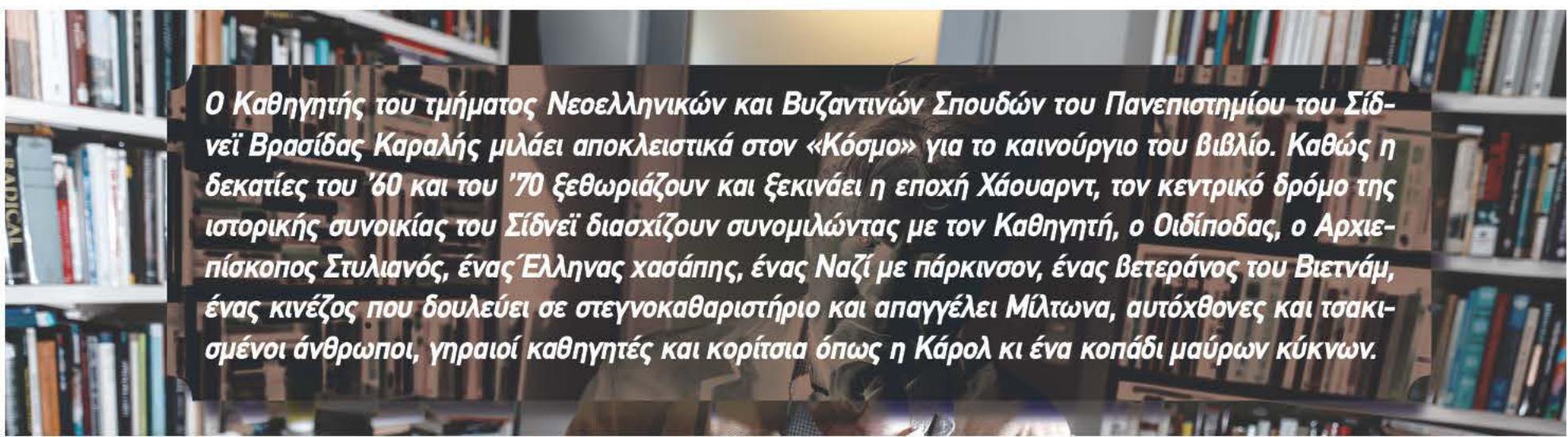

Glebe Point Road Blues

Ο Καθηγητής του τμήματος Νεοελληνικών και Βυζαντινών Σπουδών του Πανεπιστημίου του Σίδνεϊ Βρασίδας Καραλής μιλάει αποκλειστικά στον «Κόσμο» για το καινούργιο του βιβλίο. Καθώς η δεκατίες του '60 και του '70 ξεθωριάζουν και ξεκινάει η εποχή Χάουαρντ, τον κεντρικό δρόμο της ιστορικής συνοικίας του Σίδνεϊ διασχίζουν συνομιλώντας με τον Καθηγητή, ο Οιδίποδας, ο Αρχεπίσκοπος Στυλιανός, ένας Έλληνας χασάπης, ένας Ναζί με πάρκινσον, ένας βετεράνος του Βιετνάμ, ένας κινέζος που δουλεύει σε στεγνοκαθαριστήριο και απαγγέλει Μίλτωνα, αυτόχθονες και τσακισμένοι άνθρωποι, γηραιοί καθηγητές και κορίτσια όπως η Κάρολ κι ένα κοπάδι μαύρων κύκνων.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ήταν το πρώτο μέρος που ήρθα όταν έφτασα από την Ελλάδα. Η πρώτη μου επαφή με τον κόσμο της Αυστραλίας. Μου έδωσε μια ταυτότητα για να υπάρξω εδώ και μια γειτονιά, μια οχέον δηλαδάν. Μου έδωσε το εισιτήριο για να μπω μέσα στη μεγάλη ροή της αυστραλιανής εμπειρίας. Έχω τις πιο όμορφες και διαρκείς αναμνήσεις. Την ώρα που ανοίγω τα μάτια μου βλέπω όλες αυτές τις απίστευτες πεταλούδες να πετάνε γύρω μου. Φτάνω στην Αυστραλία στις 21 Ιουνίου 1991. Τέσσερις μέρες μετά μετακόμισα σ' ένα διαμέρισμα στο κέντρο του Glebe, απέναντι από την δημοτική βιβλιοθήκη. Το '91 όλη αυτή η περιοχή δεν ήταν τόσο ακριβή όσο έγινε μετά το '97 και τους ολυμπιακούς αγώνες. Τότε άρχισε να αλλάζει πραγματικά το Σίδνεϊ. Άστεγοι και φτωχοί κυκλοφορούσαν τριγύρω και στις γειτονιές ζούσαν ακόμη τα απομεινάρια από τις κομμούνες της δεκαετίας του '60. Περίεργα άτομα. Στο τέλος του δρόμου δεν έβλεπες τα πλούσια διαμερίσματα που βλέπεις σήμερα, παρά τα παλιά μουράγια που είχαν μετατραπεί σε καφενεία κι εστιατόρια, στέκια περιθωριακών. Γύρω από αυτό το κέντρο ζούσαν πλικιωμένοι ακαδημαϊκοί που είχαν αγοράσει μεγάλα σπίτια παλιότερα. Όλοι οι άνθρωποι γύρω μου ήταν ακόμα Έλληνες. Τη δεύτερη μέρα που βγήκα στο δρόμο για να πάω να αγοράσω κάτι να φάω, ο χασάπης, ήταν Έλληνας από τη Σάμο, άρχισε να μου τραγουδάει «στα Τρίκαλα στα δυο στενά σκοτώσαντε το Σακαφλιά». Μου έδωσε κι όλες τις βιντεοκασέτες που είχε βγάλει το 1971 στη Σάμο πριν μεταναστεύσει στην Αυστραλία. Λαϊκός τραγουδιστής. Δίπλα σε αυτόν άνθρωποι από την Ικαρία. Ένα μεγάλο ξενοδοχείο που ανήκε σε ένα Καστελοριζό. Άλλα και το διαμέρισμα που νοίκιαζα ανήκε στον κύριο Σουρί που επίσης ήταν από τα Κύθηρα και είχε έρθει στην Αυστραλία το 1936 για να συναντήσει τον παππού του και τον θείο του αλλά λόγω του πολέμου δεν μπόρεσε να γυρίσει στην Ελλάδα. Μια περίεργη συνύπαρξη μικρό κοινοπότων. Θυμάμαι οι Λιβανέζοι μου έλεγαν τη δεκαετία του 90 όταν είχε πρωτοεκλεγεί ο Τζων Χάουαρντ «εμείς δεν ψηφίζουμε Εργατικούς γιατί έχει πολλούς μετανάστες εδώ». Έβλεπες την μεγάλη μεταμόρφωση αυτού του δρόμου που από καταφύγιο είχε γίνει προάστιο νεόπλουτων που έδειχναν τον πλούτο τους και σιγά σιγά αποκτούσαν και δύναμη πολιτική. Άνθρωποι όπως ο βετεράνος από το Βιετνάμ με τα κομμένα πόδια, οι αυτόχθονες που κανείς δεν τους μιλούσε, έγιναν οι άνθρωποι μου.

Η ΖΩΗ ΞΕΠΕΡΝΑΙ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ

Οι περιοσότεροι άνθρωποι βασανίζονται σήμερα από την ερμηνευτική της υποψίας. Αν ξεπεράσεις αυτή την υποψία απέναντι στον άλλο, την κακυοψία και αρχίσεις και του μιλάς σα να μην υπάρχει διαφορά μεταξύ σας ο άλλος ανοίγεται και ξαφνικά ακούς πάρα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Οι ιστορίες της Κάρολ γιατί μάνι της μου θύμιζαν ελληνική τραγωδία. Σε ένα από τα ποιήματα βάζω τον Οιδίποδα να περπατάει στο Glebe Point Road γιατί για μένα ήταν ένας δρόμος όπου υπήρχε μια ασυνείδητη αίσθηση τραγωδίας την οποία την βίωναν οι άνθρωποι και κάποιος έπρεπε να τη φέρει στο φως του λόγου, να την διαύγασει. Η ζωή ξεπερνάει κάθε προσδιορισμό της ξαφνικά σε κάνει να συγχρωτίζονται και στο τέλος να εξαρτάσαι από κάποιον από τον οποίον δεν θα πίστευες ποτέ ότι εξαρτώσουν. Αυτό νομίζω είναι το μεγάλο παράδοξο της ζωής.

